

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 8.

Den 15. Januar 1868. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Inspiration.

(Fra „Millennial Star.“)

Vi leve i en Vantrøens Tidsalder. Omend sjældent der gives Mange, som tale en heel Deel om Gud og Religion, er dog virkelig Tro paa det, der hører Gud til, meget sjeldent. I det daglige Livs Sysler har man ganstet tabt Herren af Syne. Menneskene anerkjende ved deres Ord, at der er en Gud til, men hårdle saaledes, som om han ikke havde Noget at gjøre med de jordiske Antiggender.

Naar vi bære Bidnesbyrd om det, som Gud er ifærd med at udføre i disse sidste Dage, blive vi imødegaaede med et mistrofist. Smil eller med Haanlatter. Naar vi tale om, at Herren har opreist og sendt Mænd til denne Slægt for at undervise den, negter man paa det Bestemteste, at Aalandens Gaver meddeles noget Menneske i „denne oplyste Tidsalder.“ Der gives ikke saadant Noget som Inspiration nu i vore Dage, er det almindelige Svar, som gives paa vort Bidnesbyrd.

Vi driste os imidlertid til at sige, at Inspirationens Aaland er i mere eller

mindre Grad tilbeelt hele Menneskeslægten, og at, hvis ikke dette var Tilfældet, vilde Menneskets Sind være ganste tomt. „Der er en Aaland i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand.“ (Joh. 32, 8.) Ligesom vi uden Hjælp af Lyset ikke kunne see med vore Øyne, uagtet de ere dannede i dette Viemed, saaledes kunne vi heller ikke uden Bisstand af Inspirationens Aaland fatte Noget med vor Forstand, uagtet vi have faaet den i denne Hensigt. „Det er det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden.“ Det samme „Lys“ er ogsaa Livets Aaland, saaledes som der er strevet: „I det (Ordet) var Livet, og Livet var Menneskets Lys.“ Det er det Lys, som stinner i Mørket, „men Mørket fatter det ikke.“ Denne Inspiration ytrer sig hos organiserede Bæsener som Livets Aaland eller den livgivende Kraft hos de levende Skabninger, medens den ved Sjælens Virksomhed giver sig tilkjende som Lysets Aaland eller den usynlige Kraft, der virker paa Menneskets intellektuelle Evner. Den

er „det Lys, som er i alle Ting, den, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting styrres, ja Guds Magt, som sidder paa sin Throne, hans, der er i Ewighedens Skjød, omgiven af alle Ting.“ (Kærd. og Pagt. B. Side 39.) Den er Sandhedens Aand, og enhver Sandhed bliver aabenbaret formedelst samme. Den leder til Retfærdighed og advarer for Synd; den er den Lov, som er indstrenget i Hjertet. Hvis Menneskene fra deres Barndom af vilde give Agt paa den Stemme, der taler gjennem Samvittigheden, og de vilde lade sig lede i alle Ting af den, vilde de opvoge uden Synd „til Salighed,“ thi det er Herrens Aand, og den leder til Gud.

Men det er tilladt Modstanderen, som aldes Djævelen eller Satan, at udeve sin Magt i den modsatte Retning, hvilket bevirker Mørke over Sindet og leder til Død, medens det er overladt Menneskene at vælge for sig selv med Hensyn til hvilken Magt, de ville give efter for, og hvilken Sti de ville følge. Herrens Aand vil ikke altid trætte med Mennesket, og hvis dens Lys unddrages, iler det med stærke Skridt ind i Mørke og Fordærvelse. Maar vi efterspore den gradvise Unddragelse af Sandhed og Lys, af Viisdommens Aand, den Almægtiges Inspiration, fra Jordens mægtigste Nationer som en Følge af deres Fordærvelse og Ugudelighed, kunne vi klart satte Varsagen til deres Tilbagegang og Torsdal. Denne Aand henleder ofte Menneskernes Tanker i en eller anden bestemt Retning, og de, der følge dens hvistende Stemme, blive belønnede derved, at en eller anden hidindtil for Verden ubekjendt vigtig Sandhed bliver udfoldet. Andre blive paavirke til at hellige deres Aandsevner til et eller andet særdeles Niemed, og Følgen ere nye og beundringsværdige Opsindelser.

Det Lys, som bevirker alt dette, er

fra Gud, og Guden for Alt, hvad det udfolder, tilkommer ham, men Menneskene ere saa langt afvegne fra ham, der er Lysets og Sandhedens Ophav, at de tillegge sig selv al Ven, og endog fornegte den Inspiration, ved hvilken de ere blevne ledede. Mennesket er ikke blevet berovet sin Handlefrihed: Det kan forfaste Lyset og misbruge de Evner, som ere blevne det tildelede. For alt dette vil det engang komme til at afslægge Regnstab. Det vil blive domt overensstemmende med det Lys, det havde, og de Omstændigheder, under hvilke det levede.

Foruden den almindelige Inspiration, som hele Menneskeslægten er delagtig i, gives der ogsaa et særregent Slags Inspiration, ved hvilken enkelte Individuer blive paavirkede, og hvorved de blive dygtiggjorte til at udføre et eller andet vigtigt Hverv. Formedelst dette Middel ere de store Aander, som i de forstjellige Tidsalderne have gaaet foran den øvrige Deel af Menneskeheden, blevne ledede i deres Planer og Foretagender. Det var en saadan særregen Inspiration, som bevægede Christoffer Columbus til at seile over det ubekjendte Dyb for at søge efter Land; det var Inspiration, som bevægede Pilegrimfædrene til at søge Tilflugt paa det vestlige Continent; det var Inspiration, som tilskyndede deres Esterkommere til at diktere og antage de Forenede Staters Constitution, og det er Inspiration, der tilskynder til enhvert vigtigt Foretagende, som lige fra Verdens Begyndelse er blevet sat i Udvørelse til Menneskeslægtens Bedste.

Den højeste Grad af Inspiration, som nogensinde er blevet Dodelige til Deel, er imidlertid den, der er blevet forundt Guds Propheter, som ere blevne udkaarede af ham til at undervise Menneskene angaaende de Love, Ordinancer og Grundsatninger, der henhøre til Gimme-

riges Rige. Det er formedelst dette Slags Inspiration, vi kunne erholde Kundstab om Gud, der er Øphav til vor Tilværelse, om vort Forhold til ham, om vor Herkomst, om Niemedet med vor Skabelse og vor endelige Bestemimelse samt om det, uden hvilket denne Verdens Oplysning og Lærdom, dens Storhed og Hærlichkeit, kun vilde være lig Blomsternes kortvarige Skønhed og de glindende Draauber af Duggen, der forsvinde for Morsolens Straaler.

En saadan Inspiration har altid været forundt Guds Folk. Den blev ikke alene tildeelt dem, som Gud havde sendt for at undervise Menneskene, men ogsaa i en vis Grad dem, der adlode den Lære, de forlyndte. Dette er hvad man kalder den Hellig-Aands Gave. Det er en særegen Besignelse, som forundes Alle, der adlyde Christi Evangelium, og lører dem at satte det, som er sjælt for denne Verdens Store og Vise. I Forbindelse med en saadan himmelst Inspiration har Herren formedelst synlige Åabenbarelser tilhendegivet sin Nærværelse og Magt for sine Ejendomme. Saaledes var Moses i gamle Dage højlig begunstiget i denne Henseende, ligesom Joseph Smith har været det i disse sidste Dage. Men omendkjøndt disse særegne Åabenbarelser kun blive dem til Deel, hvilke ere bækkede med det hellige Præstedomme og udkaarede til Menneskernes Ledere, paadet de kunde blive skillede til deres høje Kald, er dog den Hellig-Aands Gave mulig at opnaae for alle Mennesker.

Da den forbausede Skare paa Pintselfestens Dag saae, at den Hellig-Aland gav sig tilkjende paa en saa vidunderlig Maade hos Apostlerne, sagde Petrus dem, at hvis de vilde lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, stulde ogsaa de saae den Hellig-Aands Gave. Og for at Ingen stulde twile paa Mu-

ligheden af at kunne erholde denne kostelige Stat, vedblev han: „Thi Eder og Eders Born hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ (Ap. Gj. 2, 39.) Dersom den Hellig-Aands Gave dengang var opnaaelig for alle Mennesker, hvorför stulde den da ikke ogsaa være opnaaelig nu i vore Dage? Der kan ikke fremsøres noget fornuftigt Beviis for, at dette Spørgsmaal stulde besvares benegtede, og dog forkaster den nulevende Sloegt ethvert Bidnesbyrd om den Hellig-Aands Inspiration. Dette er grundet paa den Vantrøens Aland, som udgaar fra Modstanderen, og hvilken har saae et strækkeligt Herredomme over Menneskenes Hjerter. Den Tro, som giver Sjælen Magt til at stræbe efter og opnaae den Hellig-Aands Gave, synes mere og mere at forsvinde iblandt Menneskene, hvilke tvertimod i en sorgelig Grad henvive sig til Twivlesyge og ene og alene tragte efter det, som henhører til denne Verden.

Der hersker ligeledes en stor Misforstaelse med Hensyn til Aandens Virkninger paa Menneskene. Folk synes at troe, at den, der er inspireret af Gud, maa see ud som et overnaturligt Væsen. Hvis Saadanne havde levet i de gamle Propheters Dage, vilde de have fundet, at disse Herrens Ejendomme varer naturlige Mennesker og underlaaftede de samme Vilkaar, som de selv ere. Den Hellig-Aands Gave, der meddeles for at undervise Modtageren af samme om det, som hører Gud til, giver ikke Kundstab om alle Ting. Omendkjøndt Petrus talte ved Aandens Kraft og forbausede den forsamlende Mængde ved sin Tale, blev der dog gjort den Beværling, at han var en ulærd og læg Mand. (Ap. Gj. 4, 8-13.) Der bliver ofte gjort Indvendinger mod Mormons Boggs guddommelige Oprindelse paa

Grund af de grammatikaliske Fejl, som findes paa enkelte Steder i samme. Men man skulle erindre, at det ikke er rimeligt at antage, at Herrens Aand, som udfolder Sandheden for Menneskets Sind, ogsaa skulle indgive de Ord, med hvilke den skulle fremsettes for Andre. Baade Aand og Legeme beholde ligesaa meget de til samme henhørende naturlige Egenstæber, naar Mennesket er inspireret, som til enhver anden Tid. Dets Gyner blive oplivede og styrkede, men ikke omstistede. Derfor vil ogsaa inspirerede Mænds Sprog og deres Maade at tænke og udtrykke sig paa være overensstemmende med deres naturlige Ejendommeligheder, thi omend sjældt det er Aanden, som aabenbarer Sandheden, er det dog Mennesket, der meddele den til Andre, „thi Propheters Aander ere Propheter underdanie.“

Om Gud end inspirerer et Menneske med Kundstab om det, som henhører til evigt Liv og en evig Salighed, folger dog ikke deraf, at han ogsaa skulle inspirere det med Kundstab om Grammatikens Regler eller om alle Kunster og Videnskaber, i hvorvel Sandhedens Aand staaer det bi i at erhverve sig Kundstab om enhver Sandhed. Ei heller er det nødvendigt, at den, som saaledes er inspireret af Herren, skulle gjøre noget særdeles stort Mirakel eller paa nogen Maade udføre Noget for at lægge en overnaturlig Magt for Dagen. De ægyptiske Magikere, der ikke havde nogen Myndighed fra Gud, gjorde Undere for Pharaos, medens Johannes den Døber, som Jesus regnede iblandt de største af Propheterne, aldrig gjorde noget Mirakel.

Naar Nogen, der er kaldet af Gud, taler ved den Hellig-Aands Veiledning, ville de af hans Tilhørere, som elste Sandheden, blive paavirkede af hans Ord, „thi det Guddommelige hos dem bliver sat i Virksomhed. Deres Livs Lys bliver tændt,

ligesom det steer med det jordiske Lys, der efter at have været skjult bliver bragt frem af den opgaende Sols Straaler, og de sole og satte Sandheden, om de end ikke kunne forklare sig, paa hvilken Maade det steer. Den Sandhedskjærlige — den, der hungerer og tørster efter Rettsærdighed, behøver ikke noget Mirakel for at blive overbevist, „thi Lys holder sig til Lys, og Kundstab til Kundstab,“ og den Aand, der er i den, som er inspireret af Gud, forener sig med det Sandhedens Lys, som er i den oprigtige Tilhørers egen. Sjæl, og bærer et Vidnesbyrd, der er langt kraftigere, end noget udvortes Tegn. Men Menneskene forhørde deres Hjertter imod dette indre Vidnesbyrd, og bringe sig saaledes selv under Fordommelse. „Dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene else mere Mørket end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde.“ Der gives Tusinder iblandt Menneskene, som have hørt de Eldste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige bære Vidnesbyrd om Guds Verl, og hvilke have følt Sandheden af deres Ord, men de have modstaet Aandens Paamindelser og have ladet sig fange i de Snarer, som ere udstillede af Modstanderen, der stedse er paa Vagt for at „vorttage Sandhedens Lys“ fra Menneskene, naar de selv ved deres Mishag med samme give ham Lejlighed dertil.

Men de, der have lyttet til den „stille,“ sagte Øst,“ som dog er fuld af Liv og Kraft, og hvilke have adlydt Guds Billie, der er blevet forlyndt af hans Ejendere, ere selv blevne velsignede med den Hellig-Aands Gave som et føregent Vidne om det, der hører Gud til. Denne Aand bærer Vidnesbyrd for dem om Faderen og Sonnen samt tydeliggjør det, som er blevet uttalt af Herrens Propheter. Den oplyser Forstanden, ligesom Solens Straaler oplyse Jorden, og opvarmer, trøster

og styrker. Den er ikke noget Indbildt, men er ligesaa virkelig for dem, der er i Besiddelse af den, som Dagens Lys. Den er „et fast, prophetisk Ord,” der leder Sjælen til en uendelig Kundstab og evigvarende Fred. Den leder ikke til nogen Udstielse i nogen Maade hverken i Henseende til Tale, Manerer eller Handlinger, men den er naturlig, fornøjtig og rolig. Sværmeres Urimeligheder og Opvækkelsesprædikantes Egenheder staar ikke mere i Fordindelse med den Hellig-Aands Gave, end den Afsindiges meningløse Bluddren eller Drankerens Baklen i hans Gang.

Menneskene blive paavirkede og ledede af mangt et Slags aandelig Indflydelse, og der ere mange falske Aander i Verden, som stræbe efter at faae Magt over Menneskets Sino. Det er alene formedelst den Hellig-Aands Inspiration, at man kan kjende dem og gjennemskue deres List, og naar Menneskene forkaste den guddommelige Røst, der taler til dem, og de tillukke deres Øine for Lyset, ere de utsatte for at blive ført paa Øfveie og ind i Morde, Glændighed og Fordærvelse. Herren udsender nu sine Ejendere for at lære Menneskeslægten, hvorledes det er muligt at erholde den Hellig-Aands Gave, men Verden bekymrer sig kun lidet om

det, der hører Gud til, og den største af alle de Belsignelser, som Gud kan tildele Nogen i dette Liv, bliver betragtet med Ligegyldighed og forkastet med Foragt.

Som en Folge heraf begynder Herren at unddrage Menneskene den Aand, som giver dem Viisdom og Veiledning i dette Livs Anliggender, — og naar han faaer udsamlet dem, der have lyttet til hans Røst og adlydt hans Befalinger, vil han i en endnu højere Grad unddrage sin Aand fra Nationerne, og Mørkhedens Magter ville faae et saadant Herredomme i Verden, at Menneskene ville blive ledede til alstens Daarsfaber, aandelig Blindhed, Strid, Forvirring, Anarki og den yderste Glændighed.

Men medens Verden i enhver Henseende blindt iler sin Fordærvelse imøde, ville den Højestes Hellige tiltage baade i aandelig, intellektuel og physisk Kraft, thi de have Herrens Propheter og Apostler iblandt sig, hvilke formedelst den Hellig-Aands Kraft kundgjør den Guds Billie, og den himmelste Inspiration, som bærer Vidnesbyrd om Sandheden, vil voxe hos dem og oplive, udvikle, styrke og forædle baade alle deres Legemæskræfter og Aandsevner.

Uddrag af Præs. Brigham Youngs Bemærkninger i October-Conferencen 1867.

(Fra „Millennial Star.“)

Præsident B. Young sagde, at Ingen funde give en tilfredsstillende Forklaring angaaende Opstandelsen, medmindre han havde faaet Nøglerne til samme, ligesaa lidt som John Wesley funde forkynde

Evangeliet og opbygge Guds Rige, da han ikke havde noget Præstedenimme eller Magt og Myndighed fra Gud til at gjøre det. Han sagde, at hvis han blev spurgt, om han virkelig funde satte Opstandelsen,

vilde han svare Nei, men han forstod ligesaa meget desangaaende, som noget andet nu levende Menneske. Enhver væsentlig Deel af de stakte Væsener vil komme frem i Opstandelsen. Menneskets Legeme vil vedvare evindelig, medmindre Vedkommende forstjærtser sin Net til samme, og det vil beholde ethvert Lem efter Opstandelsen. Jesus er den Forstfødte af de Døde — den første Frugt af Jordens, og ligesom han blev opreist fra Graven med et fuldkomment og usørkænkeligt Legeme, saaledes vil ogsaa enhver Hellig, som faaer Deel i de Netsærdiges Opstandelse, komme frem med en fuldkommen Organisme. Vi ere i mange Henseender forskjellige fra den øvrige Deel af Menneskeslægten, thi vi ere blevne udsamlede fra Verden, paadet vi kunde afstaae fra Synd og Ugudelighed, og beslutte os paa Netsærighed. Vi adstille os fra hele Verden med Hensyn til Grundsætninger og Lære, thi vi troe og udøve Evangeliet, og vore Anskuelser og Forhaabninger samt vor Altraa og vort Ønske at udspredse Christi Lære ere faa forskjellige fra alle Andres Begreber, at vi ikke kunne stemme overeens og sammenstemte til Et med dem i vore Følelser. Iblandt os er vor Religion det vigtigste Conversationsemne og det, der meest bestækster vore Tanker, eller det burde idetmindste være saaledes. De Hellige her ere udsamlede fra Jordens forskjellige Nationer, og dette er ikke skeet formedelst gamle Prædikener og Præsternes Traditioner i de Lande, hvor de forhen boede, men Guds Kraft, som ledsgagede det Evangelium, der blev dem forkyndt, fandt Indgang hos dem; deres Hjerter blevе rorte, og de forsgagede Alt for at drage til Zion og samles med Guds Hellige. Vi ville prædise Evangeliet, samle de Oprigtige, bygge Tabernakler og Templer og lære dem, som ville tjene Gud, hvorledes de sunne

ernære sig selv og hjælpe til med at opbygge Guds Rige. Han raadeude de mylig ankomne Emigranter til at give Agt paa deres Hjerter, til at tjene Herren, til at være flittige i Bonnen og fulde af Kjærlighed og Velvillighed mod hverandre indbyrdes og mod hele Menneskeslægten. Han henviste til de Helliges lykkelige Tilstand som en Folge af deres Samdrægtighed, og sagde, at eftersom vi kunne oppise en saadan Samfundsorden og alligevel kaldes Bedragere, maa vort Bedrageri dog være sørdeles heldbringende. Folkets Fremadstriden i enhver Netning og den Omhu, med hvilken Skolevæsenet sørges for og opmuntres, viser den Viisdom, hvormed de Hellige ledes.

Efter en Tale af Eldste Orson Pratt fremstod Præsident Young og udtrykte sin Tilfredshed med Eldste Pratts Bemærkninger om Guds Personlighed og Christi Forsoning, men sagde, at han var imod enhver forkert Uttring angaaende de Sidste-Dages Helliges Tro, thi omendfjordt han kunde sige dem, hvad de skalde troe, var der dog Mange iblandt dem, som treee det, de ikke burde.

Bed Forsamlingens Aabning om Aftenen den 7de sagde Præsident Young, at han vilde fremsætte nogle Punkter, som han onskede, de Eldste skulde tage til Tegn at prædike over i Lobet af Conferencen. Et af disse Punkter var angaaende at hde Bidrag til Understøttelse for det vedvarende Emigrationsfond; et andet Punkt gik ud paa vore Børns Undervisning, og navnlig Paamindelse om at lade dem undervise angaaende Herrens Veie; Modrene skulde lære dem at bede. Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Guds Åabenbaringer og de Eldstes Taler skulde læses i Skolerne og studeres hjemme. Deserets Alphabet skulde læres, paadet Ungdommen kunde gjøre hurtige Fremstrid i enhver Bidenskab. Vore unge Kvinder

skulde blive oplært i Forretningænliggender, saa at de kunde blive dygtige til at benytte Tiden paa en gavnlig Maade. Det skulde ikke være hos os, som det er paa mange Steder i Verden, hvor mange iblandt Kvinderne have det tungeste Arbeide, medens store stærke Mænd benyttes til de letteste Bestjættelser, saasom til at staae i Boutikker, maale Vaand, til Bogholderi osv. Der behoves strax tre-hundrede Vogne tilsligemed de nøvndige Trældyr fra de omliggende Countier for med hver at hente tre Løs Klippeblokke fra Mundingen af Little Cottenwood. Flere unge og middelaldrende Personer ønskes at gaae til Syden for at anlægge Avisgaarde, opdætte Kreaturer og for at danne sig selv et hyggeligt Hjem. Han raadede de unge Mænd til at gifte sig, førend de toge afsted, og talte indtrængende om Egteskabets Vigtighed for deres Vedkommende, som ikke synes at fatte det Ansvar, der paahviler dem i saa Henseende: Han talte om Nodvendigheden af at drage Omsorg for vort legemlige Liv og om Maaden, hvorpaa det kunde forstenges. Han raadede de Hellige til at lægge Wind paa en fornustig Levemaade. Ligeledes ønskede han korte Prædikener og raadede de Eldste til kun at tale om det, som de selv forstode.

Efter nogle Bemærkninger af Eldste E. T. Benson udalte Præs. B. Young sin Tilfredshed med den Noagtighed med hvilken de Hellige havde holdt Viisdomsordet i afgivte Sommer, og han opmuntrede dem til fremdeles at iagttagte det. Det vil være Klogstab af os ikke at nyde stærke Drikke The, eller Kasse og at asholde os fra Brugen af Tobak. Hvis der skulde gives Tilfælde, hvor en Kop The eller lidt Tobak vilde gjøre Godt, havde han ikke Noget imod Brugen deraf. Men, hvo skulle afgjøre om Brugen af disse Ting være gavnlig eller ikke? Han fulgte

sig overbevist om, at hvis man vilde give efter for sin Tilboielighed i dette Punkt, vilde man snart blive vakkende i sin Beslutning. Nogle synes at troe, at de Raad, som gives med Hensyn til Viisdomsordet, er Noget, der snart vil bortdøe, og at de Hellige igjen ville vende tilbage til Brugen af The, Kasse, Tobak og stærke Drikke. Han vilde sige, at hvis Israels Eldste skulde vise Ningeaqt mod dette Raad, vilde Guds Forbandelse komme til at hvile over dem. Der fordrer af de Sidste-Dages Hellige, at de skulle holde Viisdomsordet, og hvis de drive Spog derned, ville de komme til at fortryde det.

Bed Forsamlingens Slutning Tirsdag Aften den 8de sagde han, at han onskede, at Conferencen kunde vedvære, saa at han den ene Dag efter den anden kunde undervise de Hellige, men han onskede ikke, at den skulde være saalænge, at de blev trætte. Menneskene kunde ikke husse Meget paa eengang, og det er kun ved bestandig Belærelse, at Sandheden fæster sig i Hukommelsen. Vi ere her imellem disse Bjerger for at opbygge Guds Rige. Verdens Nine ere fæstede paa os, og vi maae vise, at vi have Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Dette maa prædikes i den ganste Verden som et Vidnesbyrd, førend Enden kommer, og vi maae rette os efter Evangeliet og ikke efter dem, som vi ere dragne ud fra. Dette er Noget, som Herren ikke onsker, men hvis vi ville handle saaledes, som han kræver af os, ville vi vise Verden et godt Eksempl og derved lære Menneskene, hvorledes de skulle vandre for Herren. Vi maae gjøre Herrrens Willie istedetfor at følge vores egne Tilboieligheder. Han sagde, at Herren onskede, at vi skulle lære, hvorledes vi kunne befjordre og bevare vores Legemers Skjønhed samt udville og vedligeholde vore Aandsevner.

Alt, hvad der hører til Liv og Lykselfighed, indbefattes i vor Religion. Han underviste de Hellige angaaende Livets Love og de Midler, ved hvilke vor jordiske Tilværelse kan forlænges. Han opmuntrede de unge Søstre til at lægge sig ester at lære Alt, som kunde bidrage til at gøre dem stillede til engang at blive gode Huusmodre. Han sagde, at han vilde forhøre sig overalt i Territoriet hos de Formuende, angaaende hvormange fattige Hellige de ville hjælpe hjem til næste Aar.

Efter nogle Bemærkninger af Eldste Joseph F. Smiths Onsdag Aften den 9de frensiod Præsident Young og sagde: Jeg vil begynde mine Bemærkninger der, hvor Br. Joseph F. Smith sluttede med Hensyn til de Sidste - Dages Helliges Udsende. Hvordanne ere Eders Begreber angaaende de himmelste Hærstarer? Troe I ikke, at de ere rene i hele deres Absærd, yndige og ligefremme i deres Opræden, reenlige og smukt klædte samt de meest forekommende og venligste Bæsener, man kan forestille sig? I kunne bevare dette for Eder selv; jeg har mine egne Begreber i saa Henseende. Hvis vi engang tilfulde blive helligede og fuldkommengjorte, forventer jeg at faae at see de sundeste og smukreste Mennesker, som nogensinde have levet paa Jorden, — et Folk, der er fuldt af Kundstab om Lovene for det organiserede Liv og for den legemlige Sundheds og Skønheds Besværing og Bevarelse. Vi ville komme til at forståae, hvorledes vi skulle prydte os paa den sommeligste Maade for hverandre indbyrdes, — for dem, som leve gudeligen i Christi Jesu, paadet vi kunde blive stillede til at være i Englenes Selstab. Det skulle være mig en særdeles stor Glæde, hvis de Hellige vilde begynde at legge mere Bind paa denne Sag, end de hidtil have gjort, og opføre med at efterlabe Verdens Moder og Skikkelse. En Re-

formation i denne Henseende skulle begynde med Søstrene og udstrækkes til hele det menneskelige Liv. Vor Levemaade skulle være jævn og simpel, saa at den kunde tjene til at befordre Helbreden, styrke Legemet og forlænge Livet, baade hos os og vores Efterkommere. Jeg har ikke nu Tid til at tale videre angaaende dette særdeles interessante Emne.

Jeg vil benytte denne Lejlighed til at tale angaaende et Punkt, som jeg ikke troer, nogen Eldste i denne Kirke hidtil har talt om. Vi have undertiden ordineret Mænd til at indtage Andres Plads, som nu og da have forladt de tolv Apostlers Qvorum, og jeg i Forening med Br. Kimball og Andre har ordineret Enhver, der er blevet optagen i dette Qvorum, siden det først blev oprettet, men jeg har aldrig hørt det, forend ved den sidste Ordination. Hvis jeg har uret i mine Anstuelser, vil jeg i beleilig Tid blive rettet. Det Punkt, jeg hentyder til, er at den Enne tager den Andens Krone ved at blive ordinet til Præstedommen eller indsat i noget af denne Kirkes Qvorumer. Det er min Anstuese, at der er en Krone for Enhver, som bliver trofast indtil Enden. Ville vi faae to Kroner, naar vi indgaae til den evige Herlighed! Jeg er af den Menning, at Enhver vil faae sin egen Krone, og at dens Herlighed og Glands netop vil svare til hans Gjerninger og blive saadan, som han har fortjent den. Dersom det er saaledes, har jeg ikke ordineret Joseph F. Smith til at tage Amasa M. Lymans Krone. Smith har været trofast lige fra sin Barndom. Han har udført flere Missioner, reist og prædiket iblandt de Hellige, idet han trofast har arbeidet for at frelse de Oprigtige af Hjertet og for at fuldkommengjøre sig selv og Andre i Guds Nine. Fortjener han nogen Krone? Ja visselig, og han vil netop faae en saadan, som han fortjener.

Det Samme er gjeldende for enhver trofast Mand. Om Nogen forfører sin Krone, er det ikke for mig at sige, hvor der bliver af den; det staar i hans Hænder, hvis Det det er at give. Jeg troer, at Joseph F. Smith er den sejtende Person, som jeg har ordineret til en af de Tolb, siden det første Quorum blev oprettet. Ingen maa dervor troe, at Smith har faaet Amasa M. Lymans Krone, men han vil blive fuldkommen tilfreds med den Krone, han selv har gjort og gjor sig værdig til. Jeg ønsker ikke at bære Thomas B. Marsh's Krone; jeg ønsker kun min egen. Enhver vil opnæe den Grad af Herlighed, som han bereder sig til at modtage. Lader os dervor være tilfredse med at støtte trofast for at erholde den Krone, som er henlagt for os.

Jeg ønsker, at enhver af de tilstede-værende Bisstopper ikke skal give sig til Ro, førend han faaer Navnene paa dem, som ere villige til at hjælpe een eller flere af de fattige Hellige fra Liverpool og til Enden af Jernbanen over Sletterne. Igaaar spurgte vi nogle Brodre om, hvor Mange de vilde hjælpe hjem til næste Aar, og i nogle få Minuter blev der tegnet Bidrag

for dermed at betale Reisen for dem og syrgetyve fattige Hellige. Vi ønske, at der skal indbetales Reisepenge for fem tusinde Gjæle, og Navnene paa dem, der ville hde hjælp, ønskes at blive indsendte snarest muligt. Hvor mange af vore fattige Brodre og Søstre i de gamle Lande ville ikke blive glade ved et saadant Foretagende! Maar de erfare vore Bestrebelser for deres Skyld, ville de udbryde i Taksigelser, fordi deres Udsriellessstund nærmer sig. Lader os udstrække en hjælpsom Haand til vore Paarørende og Venner, der skulle efter Udsrielse, ligesom vi selv have gjort. Vi sige til dem, der ikke ville betale deres Gjæld til det vedvarende Emigrationsfond, at det skulde glæde os at faae dem til at hjælpe de fattige Hellige i de gamle Lande til at komme til Enden af Jernbanerouten til næste Aar, og vi ville fradrage de saaledes udlagte Belob paa deres Gjæld til Fondet. I kunne hjælpe hvilkesomhelst, I selv ville, ligesom I ogsaa selv kunne sege at faae Betalingen hos Bedkommende, men da vil der selvfølgelig ikke blive fradraget Eders Gjæld Noget

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Indsamlingen af de Fattige.

Det er en befjendt Sætning, at de Sidste-Dages Hellige baade i deres timelige og aandelige Anliggender ere veilede af et af Gud bemyndiget Præstedomme. Og da de Troendes Indsamling fra alle Dele af Jorden til at danne et Folk eller en Nation for sig, er et Hovedpunkt i de Sidste-Dages Helliges Tro, er det naturligt, at denne Gjenstand er af stor Interesse for de Hellige i Adspredelsen. De Ubemidlede iblandt dem skue med Længsel til den Ddg, da de kunne forenes med deres Beslægtede og Venner, som allerede ere hjemsamlede, for usorstyrrede at kunne

dyrke Herren efter deres Samvittigheds Wydende og tillige erhverve en bedre Stilling i det Timelige, end de ere i stand til saalænge de leve adspredte iblandt Nationerne. Evangeliet blev først indført i England og esterhaanden i flere af de europæiske Lande. De mange Tusinder, der ere hjemvandrede til Zion, have i Aarenes Lob, velsignede af Herren, havt Anledning til at blive mere eller mindre formuende og saaledes i stand til at række en hjælpsom Haand til deres fattige Troessobstende i Opspredelsen. Dette have de ogsaa i flere Aar lagt for Dagen ved paa mange Maader at bidrage til de Fattiges Hjemsamling. Men nu synes Tiden at være kommen til en større Kraftanstrængelse i denne Retning, idet Kirkens Præsident paavirket af Herrens Land, har opfordret Bions Indvanere, som have Midler, til at bidrage til en større Indsamling af de ubemidlede Hellige fra den gamle Verden iaar. Da den engelske Mission er den ældste, vil naturligvis Indsamlingen af dem, som have været længst i Kirken begynde, og esterhaanden udstrække sig til de andre Dele af den europæiske Mission. Kirkens Præsident, som selv har stillet sig i Spidsen for dette Foretagende bidrager ogsaa ved sine Midler til sammes Udførelse, og har opfordret Enhver til frivillig at yde, hvad de ønske og kunne til Diemedets Fremme. Desuden staer det Enhver frit for hjemme til at sende Midler til dem, de ønske udschiede fra disse Lande. Denne hensigtsmæssige Plan vil glæde de trofaste Hellige, som i mange Aar have stådt sig frem under trykkende Kaar, og vise dem, at Herren ikke har forglemt sine fattige Born, som, i Lydighed til Evangeliets Principer, have bestræbt sig for at opfylde sine Pligter. Deres Udfrielsesdag nærmer sig, thi Herren haster med sin Gjerning og vil gjøre Udbevi for sine trofaste Børns Udsamling, forend Trængsterne iblandt Nationerne blive større. Tidernes Tegn hentyde til, at store Forstyrrelser og Omvæltninger forestaae de gamle Nationer, thi ikke forgjæves ruster man sig i en forhåb ukjendt Udstroelning til en morderisk Kamp, der ikke vil udeblive; og ingen menneskelig Pen vil være i stand til at stildre den Rædsel og Elendighed, som maanime Nationerne, naar deres seg Millioner kampdygtige Skarer, forsynede med de nyopfundne dødbringende Vaaben, slippes los mod hverandre. Man behøver ikke at være en Prohet for at forudsee, at Dyrtid, Hungersnod, Sygdomme og al Slags Elendighed vil følge Krigens Dæmon, idet de arbejdshytige Agerdyrkere, Haandvær og Industridrivende, hvilke ere Grundpillerne for Folkenes Bestaaen og Velvære, ville vorde slagtede paa Balpladsen, esterladende uforsorgede Beslægtede til en kummerlig Skæbne. Hvor godt er det ikke dersor, at de Hellige have et Befrielsessted at tve til, hvor de, under en viis og faderlig Regjering, kunne drive Fredens Syuler og veilede af sande religieuze Grundsætninger, udvikle sig til en nye Nation paa Verden, og frembringe en bedre Tingenes Tilstand, end den, hvortil en feilagtig og ør- gjerrig Politik har ledet den øvrige Deel af Menneskeslægten. Hvor inderligt vil ikke de frelse Skarer udjuble Priis til deres Skaber, naar Milleniets Morgenrosé bryder frem efter Ødelæggelsens mørke Nat, de ville da indsee, hvor godt det var for dem, at de adlod Herrens Ejendom, der bragte dem Evangeliets frelsende Budstab og indlemmede dem i det Rige, som skal bestaae, naar alle denne Verdens Riger skulle underlægges Herren og hans Salvede.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840.

(Fortsat fra Side 109.)

I disse tre Konferencer er der i det Hele 1261 Hellige, og deriblandt 31 Eldste, 95 Præster, 28 Lærere og 2 Diaconer, hvilket udgjor et Tilsæg af 255 Personer siden Octobersforeningen.

Den 25de besøgte jeg Konferencen i Staffordskires Pottemagerier. Vi havde gode Forsamlinger, men jeg har ikke Forhandlingerne og kan dersor ikke give nogen Beretning angaaende Præstedommets og de Helliges Antal, men jeg kan sige, at Tilstanden er meget god.

Paa mine Reiser og under Konferencerne ere Mange blevne døbte og ordinerede. Vi kunne med Sandhed sige, at Herren er ifærd med at udføre et stort Værk i dette Land. Evangeliet prædikes for de Fattige, og Tegn følge dem, som troe. Jeg ankom til Liverpool i Aftes og tænker at forblive der, indtil Mormons Bog bliver færdig fra Trykken.

Jeg forbliver som altid Deres Broder i Rigets Evangelium.

Brigham Young.

Bed denne Tid faldt der en umaadelig Mængde Regn i Frankrig, hvilket forårsagede Oversvømmelser i den østlige og sydlige Deel af Landet og gjorde en uhyre Skade, idet Vandet bortrev Bygninger, Broer og Alt hvad der laa paa deres Bei. Man har paa flere Steder mørket Jordstjælv i det henrundne År, og som Opsyldelse af de gamle Propheters Ord i de sidste Dage har man seet strækkelige Syner og Blod lignende Tegn paa Himmelten.

Jeg afstriver følgende fra en trykt Avis:

Et hoist besynderligt Phenomen blev forrige Uge iaztagtet af Hulls og Omegnens Beboere. Man saae et ganste

blodrodt Flag paa Himmelten, hvilket oplyste Horizonten i mange Miles Omkruds. Nu og da forandrede det sin Stilkelse og saae vegelviis ud som et Kors eller et Sværd, eller det antog andre Forme. Kloken eet Fredags Nat var det næsten ganske ligesaa lyst som ved højlys Dag. Indvænnerne gif frem og tilbage i Garderne, og Frygt og Skræk var malet paa Ansigtene. Dette Særsyn varede til Kl. tre, da det lidt efter lidt drog sig vestover, medens det oplyste Humberfloden og syntes ligesom at ville synke ned i dens Vandmasse. Derpaa blev det i nogle Sekunder ganske mørkt, men derpaa visste der sig paa den nordvestlige og nordlige Himmel en klar Lysmasse, der drog sig længere hen over den vestlige Halvkugle og dannede de yndigste Farver, hvilke formede sig for Diet som Armeer, opstillede i Slagorden og vegelviis ifærd med at angribe og at trække sig tilbage. Derpaa blev Alt igjen indhyllet i Mættens Mørke. Det synes, som om man samme Nat har seet mange Tegn paa forskellige Steder i Riget.

Forsaavidt, det er kommet til min Kundstab, ere i det forløbne År følgende Bøger, Pamphleter og Breve blevne udgivne deels til Forsvar for og deels imod Sidstes Dages Hellige, nemlig:

Hjorten Nummere af „the Times and Seasons“, der udgives af C. Robinson og Don Carlos Smith, ere udgaaede fra Contoiret i Nauvoo. Det Udkomne udgjor 224 Sider. Tre Nummere udkom i 1839.

Otte Nummere af „the Millennial Star“ i Manchester i England af Eldste P. P. Pratt. Det Udkomne udgjor 216 Sider.

Et Udvælg af Psalmer blev i Be-gyndelsen af Juli udgivet i England af Brigham Young, John Taylor og Par-ley P. Pratt til Brug for de Hellige i Europa.

Hans Belærværdighed Robert Heys, Præst iblandt Wesleyanerne i Douglas paa Den Man udgav tre Pamphleter imod de Sidste-Dages Hellige, i folgende Orden:

Svar paa nogle falske Beretninger og urigtige Fremstillinger, der ere blevne publicerede af Hans Belærværdighed Ro-bert Heys, Præst i Westleyanernes Sam-fund, som et Opraab til hans Menighed i Douglas og Omegn med Hensyn til Mormonismen. Udgivet af John Taylor den 7de October 1840.

Gjendrivelse af Bagvadstelse, og For-svar for Sandheden, som Svar paa Hr. Robert Heys anden Pamphlet. Udgivet af John Taylor den 29de October 1840.

Sandheden forsvarer og Methodis-men veiet paa Vægtstaalen men funden for let, udgivet som Svar paa Hr. Robert Heys's tredie Skrift mod de Sidste-Dages Hellige. Dette Forsvarsstift indeholdt tilslige en Aflæring af Methodi-sternes Lære. Udgivet af John Taylor den 7de December 1840.

De Sidste-Dages Hellige og Mormons Bog eller nogle Advarselssord imod de Sidste-Dages Hellige af en Præst til sin Menighed. Udgivet i September af W. J. Morrish, Ledbury i Herefordshire.

Endnu en Advarsel af samme W. J. Morrish, 15de October samme Åar.

Endnu nogle Kjendsgjerninger an-gaaende de sig selv kaldende „Sidste-Da-ges Hellige“, af John Simons, Præst i den engelske Kirke i Dymock i Hereford-shire, udgivet den 14de September.

Flera Breve af Hr. J Curran, ud-given i October i „the Manx Liberal“

paa Den Man, blevne besvarede af John Taylor.

Mormonismen veiet paa Helligdom-mens Vægtstaal og funden for let; fire Foredrag af Samuel Haining. Udgivet i Douglas paa Den Man. Dette Skrift udgør 66 Sider.

En interessant Beretning om flere mærkværdige Syner og Opdagelsen af gamle amerikanste Optegnelser, hvilke give Oplysning om Paabegyndelsen af Her-rens Værk i denne Slægt. Udgivet i Edinburgh i September af Eldste Orsen Pratt.

Herrens Ord til Londons Indvaa-nere af enhver Sekt og Troesbekjendelse og til ethvert Individ, i hvis Hænder det maatte komme, visende den Saliggjørel-sesplan, som er fremstillet i det nye Te-stamente, nemlig, Tro paa vor Hrre Je-sum Christum, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæg-gelse for den Hellig Alands Gave. Udgivet af H. C. Kimball og W. Wood-ruff, Eldster i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Aflæring af de af sig selv kaldte „Sidste-Dages Helliges“ Bildfærelser og bedragerste Lære. Af William Hewitt, Lane End, Staffordshires Pottemagerier.

Svar paa Hr. William Hewitts Skrift imod de Sidste-Dages Hellige. Af Eldste Parley P. Pratt.

Kjendsgjerninger, der vise Hans Belærværdighed Hr. Pastor C. Bush's (Sogne-præst i Pover i Cheshire) Uforståelighed og falske Fremstillinger — som Svar paa hans Skrift imod de Sidste-Dages Hel-lige. Af Eldste Parley P. Pratt.

Nogle bemærkninger som Svar til en anonym Forfatter, der kalder sig „En Philanthrop“. En Gjendrivelse af den Bagvadstelse og de Logne, som han har forsøgt at paadutte de Sidste - Dages

Hellige. Af Samuel Bennett, Philadelphia.

Mormonismen affloret og Hr. Bennetts Svar gjendrevet. Af en Philanthrop fra Chester County. Udgivet i Philadelphia.

Henvendelse til det amerikanske Folk angaaende de Forfolgelser og det Barbari, som Indvaanerne i Staten Missouri have udøvet mod Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Svar paa Hr. Thomas Taylors Pamphlet under Navn: „Fuldkommen mislykket Forsøg“ osv., og paa Hr. Richard Liveseys Skrift „Mormonismen affloret.“ Af Parley P. Pratt.

Udgiveren af „London Despatch“ publicerede den 8de November en Artikel imod de Sidste-Dages Hellige. Styket, der indeholder nogle af Capitain D. L. St. Clairs falske Fremstillinge i hans Skrift mod dem, blev besvaret af Eldste Parley P. Pratt i Novembernumeret af „Millennial Star.“

„Millenniet og nogle andre Digte,“ hvortil blev fojet som Tillæg: „Afhandling om Materiens Forsgelse og Ewig-varenhed.“ Af P. P. Pratt, New York.

(Januar 1841.)

1ste Januar 1841. Millennial Star (1ste Deel, Nr. 9) indeholder følgende Afhandling, som jeg har læst flere Gange. Det er et af de lisligste Stykker, der er skrevet i disse sidste Dage. Jeg optager derfor hele Styket.

Udvælgelse og Forkastelse.

Troe I paa Udvælgelse og Forkastelse? For ikke at være nødt til at gjenstige tusinde Gange, hvad der kan siges paa eengang, have vi bestillet at besvare dette saa øste fremsatte Spørgsmaal skriftligt, saa at de Hellige kunne modtage Lærdom, og for at Enhver, som ønsker det, kan forstaae, at vi tilfulde troe paa en saadan Udvælgelse og Forkastelse som den, der er fremsat i det gamle og nye Testamente og i andre Aabenbninger fra Gud i Forbindelse med enhvert andet Retfærdighedsprincip, og vi ville udbede os den Gunst hos Alle, i hvis Hænder vort Svar maatte komme, at de ville opsette deres Dom, indtil de have gjennemlæst det med en ydmyg And og Bon til Gud.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Sverrig. Ved Dømndsbjerget i Dalarne har man for nogen Tid siden fundet Bjergolie. Der har dannet sig et Actieselskab i Stockholm for at exploitere Oliefilderne, og ved de Undersøgelser, der i den Anledning ere blevne anstillede af Dr. Baijkull og Lector Tornqvist, har man stødt paa Porcellainsleer, hvad der muligvis vil fremkalde et stort industrielt Anlæg.

E n g l a n d. Det Nore, der blev fremlaadt ved det seneste Attentat i Fængslet Clerkenwell, har endnu ikke lagt sig, men er snarere tiltaget ved de Opdagelser, der senere ere komne for Lyset. Den 30te December blev en Krudtmølle i Faversham sprængt i Lusten, ved hvilken Leilighed 11 Mennesker bleve dræbte. Man har opdaget flere Brandstiftelser, og fra Cork meldes, at 8 Personer i en af de mest besæddede Gader have rovet 60 Revolvere fra en Vaabenhandlers Boutik; man havnede ligeledes 1500 Patroner. I London have over 30,000 Mænd laadt sig tage i Ed som frivillige Konstabler i Anledning af de seneste Uroligheder. Afdeelte ejter Sognene have de i særstilte Forsamlinger valgt deres Officerer og modtaget deres Kljendingstegn. I mange Gader gav Konstabernes Hjemvenden fra Forsamlingerne Anledning til Demonstrationer; Befolningens hilste dem med Hurraraab og med Skriget: „Ned med Fenierne! Kast de Sammensvorne i Themsen!“

P r e u s s e n. Noden i Østpreussen har naaet en foruroligende Hoide, og den tidligere omtalte Hungerthphus har antaget en epidemisk Karakteer. Communerne ere for fattige til at kunne yde tilstrækkelig Hjælp. Nesten al Dmfsætning er standset, og Priserne paa Livsfornodenheder stige stabig.

F r a n k r i g. Fra Paris meldes den 25de f. M. til „Koln. Zeitg.“: „Paa de franse Marineværster og i Soarsenalerne arbeides der for Tiden med uafbrudt Iver. Der bygges 43 nye Krigssibe, deriblandt 4 Pandserfregatter, 4 Pandsercorvetter, 1 svommende Pandserbateri osv. Den franse Flaade teller nu 243 Damp- og 116 Seilssibe.“

S p a n i e n. Det østerrigste Krigssib „Novara“ med Keiser Maximilians Lig ombord er den 27de December lykkelig indtrusset til Cadiz.

B e s t i n d i e n. St. Thomas. Et Brev fra Lloyd's Agent paa St. Thomas af 13de December indeholder Folgende: „Efter det store Jordstjælv af 18de November vedbleve Rystelserne med kortere eller længere Mellemrum i et Aantal af 20 a 30 om Dagen; de astoget i Styrke indtil den 1ste ds., da der igjen var en meget stærk Rystelse, som sikl flere Huse til at revne. Siden have Rystelserne været indstrænkede til 5 a 10 om Dagen. Den 12te ds. var her igjen et stærkt Stod, som gjorde megen Skade, gjorde de fleste Huse usikre og sikl flere til at styrte sammen. Idag have vi havt tre lette Stod. Befolningens er endnu bevæget og foruroliget, og denne Uro vil holde sig, saalænge Jordstjælvene vedblive at komme saa hyppig. Der vil behoves flere Aars Belstand, forinden de ved disse Ulykker lidte Tab kunne blive indvundne. Der er opstaat et endel Sygdom, ved at Folk have levet i fri Luft og under Telte paa Bunkerne, og mange af dem, som ikke vare aklimatiserede, ere faldne som Offer for den gule Feber, der igjen er udbrudt. Den amerikanste Admiral Palmer er den 7de ds. død af Feberen. — Ifølge Beretninger af 14de Decbr. vedvarede Jordrystelserne ligeledes paa Den St. Croix.

A u s t r a l i e n. I Byen Nelson paa Nyzeeland har der raset en frygtelig Ildebrand; megen Ejendom, deriblandt 2 Bunker, er b্যeven ødelagt.

Blandinger.

Vinteren. Fra de meest forstjellige Egne indtræffer der Beretninger om Vinterens usædvanlige Strenghed. Fra Riga telegrapheres den 31te December: „De sidste Dages stærke Sneefald har næsten aldeles standset Jernbanetogene. Kulden er steget til 16 Grader. Vor Havn er heelt belagt med Is. Slibsfart finder ikke Sted.“ Fra det sydlige Baiern og Tyrol meldes ikke blot om Posternes Standsning, men om talrige Ulykker, fremkaldte ved Laviners Nedstyrting. I det sydlige Rusland har der været et saa voldsomt Sneefog, som man ikke har oplevet i Mandsminde. De fleste Veie skulle som Folge heraf være ufremkomelige. Fra Algerien skrives den 17de December: „I orrige Uge blev Constantines Indvaanere til almindelig Forstørrelse overrasket af Sne! Sneefaldet varede uafbrudt i 21 Timer. Samtidigt hermed rasede over Sneestherne et heftigt Tordenveir. Lyn fulgte paa Lyn, og himlen syntes at staae i et elektrisk Ildhav. Den næste Dag vare alle Huse og Møller bedækkede med Sne. De ulykkelige Arabere, der vare komne til Torvs i Constantine, vare nærvædt at omkomme af Kulde. Militairet aabnede stræng nogle af sine Localiteter til Optagelse af Mennesker og Huusdyr; der blev uddeelt Brød og varm Kaffe, Dræget fik Straa og Fourage. Da Kulden vedblev hele Dagen, blev der henimod Aften opstillet colossale Kulbækkener, for at opvarme de forstørrelse og aldeles modfaldne Arabere. Ifkedenomindre skulle Enkelte iblandt dem være ihjelfrosne.“

Reisen fra England til New York, der ellers altid er bleven anslaaet til 10—14 Dage, er for ikke længe siden af Dampstibet „City of Paris“ bleven tilbagelagt i 8 Dage. Det nævnte Stib forlod Queenstown den 21de November og indtraf den 29de s. M. i New York. Det er, som „Times's“ Correspondent i Philadelphia figer, den hurtigste Besordring, der hidtil er opnaaet mellem begge Verdensdele.

Berlin har efter den sidste Folketælling (3rie Decbr. 1867) for Tiden 702,467 Indvaanere. Siden 1864 er den preussiske Hovedstads Befolknig bleven forøget med 70,058 Mennesker; den aarlige Tilvægt har altsaa beløbet sig til 23,353 Individer. Militairet er repræsenteret i Berlin med c. 20,000 Personer.

Dødeligheden i England. Efter de officielle Listen er Mortalitetsforholdene i de større engelske Byer følgende: Af 1000 Individer døde der i 1867: i London 23, Bristol 23, Scheffield 25, Hull 25, Leeds 27, Dublin 27, Salford 29, Glasgow 29, Liverpool 30, Manchester 31, Newcastle on Tyne 31. Dødeligheden iaar har næsten i alle Byer været mindre end i 1866. I London er der i det afgivte Åar født 112,264 og død 70,588 Mennesker, altsaa 41,676 flere fødte end døde. I 1866 var der kun 27,863 flere fødte end døde.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
For Året 1868. 67

Conferencer.	Grene	Overpræster	af de Højsfærdige	Utdøster	Prestier	Lærere	Diakonet	Medlemmer	Døbte	Udelatte	Emigrerede	Døde	Totaltum
Danmark.													
Kjøbenhavn . . .	7	1	1	79	26	19	19	853	157	79	43	17	998
Aalborg . . .	4		1	40	5	7	6	234	56	38	33	6	293
Vensysel . . .	3		1	44	8	7	3	90	38	46	22	4	153
Fredericia . . .	4		2	26	2	8	4	190	49	26	20	3	232
Aarhus . . .	4		1	21	11	15	3	206	80	16	75	1	257
Dernes . . .	6		2	31	14	11	5	263	77	27	15	3	326
Norge.	28	1	8	241	66	67	40	1836	457	232	208	34	2259
Christiania . . .	11		3	75	30	40	9	681	104	65	22	17	838
Sværig.													
Skåne . . .	18		2	54	35	30	12	483	121	76	3	9	616
Stockholm . . .	7		1	33	9	20	4	305	83	51	3	3	372
Gotheborg . . .	8		2	34	11	12	9	196	48	15	8	3	264
Nørkoping . . .	6		1	35	14	14	7	321	68	31	4	2	392
	39		6	156	69	76	32	1305	320	173	18	17	1644
Summa . . .	78	1	17	472	165	183	81	3822	881	470	248	68	4741

Indhold.

	Side.	Side.
Inspiration	113.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) . 123.
Bemærkninger af Præs. B. Young	117.	Mvheder . . . . .
Redaktionens Bemærkninger (Indsamlingen af de Fattige)	121.	Blandingar . . . . .
		Statistisk Rapport . . . . .

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.